

Νεκρώσιμος Ακολουθία, ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΩ, Ἰακολουθία τοῦ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΥ ΤΡΙΣΑΓΙΟΥ, [Ἰερεύς: Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀναγνώστης Ἀμήν. Τρισάγιον. Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (γ΄). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἐστίν...] Καὶ ψάλλουσι τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος δ΄. (ΣΤΗΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ «ΕΙΗ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ...»)

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ δούλου, [τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτὴν (αὐτὰς) εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν τὴν παρὰ σοί, φιλόανθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ δούλου, [τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα... Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταβάς εἰς Ἄδην, καὶ τὰς ὀδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ δούλου, [τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄκρατος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ ἐλεηθῆναι, καὶ συγχωρηθῆναι τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ δούλου, [τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου. Ἰερεύς (Δ): Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον. Ἀναγνώστης Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] τοῦ Θεοῦ (δεῖνος) καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι [αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτοῖς] πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον. Ἀναγνώστης Κύριε, ἐλέησον. [Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ (δεῖνα) ἱερέως, ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.] Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξη τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν] ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεισιν τῶν αὐτοῦ, [αὐτῆς, αὐτῶν] ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα. Ἀναγνώστης Παράσχου Κύριε. Ἰερεύς (Δ): Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀναγνώστης Κύριε, ἐλέησον. Ἰερεύς: ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον **καταπατήσας**, τὸν δὲ διάβολον **καταργήσας**, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· Αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἁμάρτημα τὸ παρ' [αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν] πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ἁμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος, Κύριε, ἐκτὸς ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια. (Δ) Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. (Χ. Κύριε, ἐλέησον) Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. (Ο Β' Ἰερεὺς Ἀναγνώστης Ἀμήν.

[[[Ἰερεύς Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοῦ ὁσίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραημέρου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] αὐτοῦ (δεῖνος)· ἐν σκηναῖς δικαίων τάξαι· ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι· καὶ μετὰ δικαίων συναριθμησαι· ἡμᾶς δ' ἐλεῆσαι καὶ σώσαι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.]]] Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάρητε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφῆ (-ῆ) ἡμῶν (γ΄). ΔΙ' ΕΥΧΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ... ΚΑΘ' ὈΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΑΟ ΨΑΛΛΟΥΜΕ ΤΟ «ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ...». **Η ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ (ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ) , (Δ.: Ευλόγησον Δέσποτα) Ἰερεύς:** Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Λαὸς Ἀμήν. ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ, Ἀπὸ Ψαλμὸν 118. Ἦχος πλ. β΄. Ἄρμωμοι ἐν ὀδῷ, Ἀλληλούϊα. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμήσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα.

Κλίνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα.

Ἄθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλοῦϊα.

Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλληλοῦϊα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλοῦϊα.

Ἰερεύς: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου, δεόμεθα σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) τοῦ Θεοῦ (δεῖνος), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (αὐτῇ) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον. Ὅπως Κύριος ὁ Θεός, τάξη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεισιν τῶν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ἰερεύς Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Λαὸς Κύριε, ἐλέησον.

Ἰερεύς (ο Μητροπολίτης): Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (δεῖνος), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Λαὸς Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ, Ἦχος πλ. α΄.

Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με, συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Σὸς εἰμι ἐγὼ, σώσον με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐλέησόν με, Κύριε, Κύριε.

(Ο Β' Ἰερεὺς): (Δ) Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. (Χ. Κύριε, ἐλέησον) Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ, Ἦχος πλ. δ΄. Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλοῦϊα.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλοῦϊα.

Νεώτερος ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλοῦϊα.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζήσόν με. Ἀλληλοῦϊα.

Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου. Ἀλληλοῦϊα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλον (τὴν δούλην) σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

(Ο Γ' Ἰερεὺς): (Δ) Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. (Χ. Κύριε, ἐλέησον) Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ, Ἦχος πλ. α΄. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἁγίων ὁ χορὸς, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὔρω κάγῳ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμι· ἀνακάλεσάι με, Σωτῆρ, καὶ σώσόν με.

(εάν ωσι πλείονες των τριων Ιερεις, εις το τέλος εκάστου τροπαρίου ο Διάκονος εκφωνει «του Κυρίου δεηθωμεν», οι δε ιερεις κατά την των πρεσβειων σειράν εκαστος εκ των μη εκφωνησάντων: «ὅτι συ ει η ἀνάστασις... ἦτοι αι εκφωνήσεις γίνονται κατά τον αριθμόν των ιερέων».)

[(ἐπί Κληρικῶν) Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν Ἀμνόν, τοῦ Θεοῦ κυρήξαντες, καὶ σφαγιασθέντες ὡς περ ἄρνες, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, Ἅγιοι, καὶ αἴδιο μετατεθέντες, τοῦτον ἐκτενῶς, Μάρτυρες, αἰτήσασθε, ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαί.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὴν ὁδόν, τὴν στενήν βαδίσαντες, τεθλιμμένην πάντες οἱ ἐν βίῳ· οἱ τὸν Σταυρόν, ὡς ζυγὸν ἀράμενοι, καὶ ἐμοὶ ἀκολουθήσαντες ἐν πίστει, δεῦτε ἀπολαύετε, ἃ ἠτοίμασα ὑμῖν, βραβεῖα καὶ στέφη τὰ οὐράνια].

2) Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ πάλοι μὲν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

3) Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτεῖρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρησον σὴ εὐσπλαχνία· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τὸν (τὴν) δούλον (-ην) σου, καὶ κατάταξον αὐτὸν (-ῆν) ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες· τὸν (τὴν) κεκοιμημένον (-ην) δούλον (-ην) σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ (-ῆς) πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα... Τὸ τριλαμπὲς τῆς μιάς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν... Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὔρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὔροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη.

Ἀλληλοῦϊα, Ἀλληλοῦϊα, Ἀλληλοῦϊα. Δόξα σοὶ ὁ Θεός (γ΄).

ΙΔΙΟΜΕΛΑ(ΘΥΜΙΑΖΟΥΜΕ: 3ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ, ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ, 9 ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ, 6ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟ, ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ, 9 ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ, ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ) Ἦχος πλ. δ΄.

Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου· ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

(οι ιερεις κατά σειράν τα νεκρώσιμα ιδιόμελα:) Ἦχος α΄.

Ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένει λύπης ἀμέτοχος; Ποία δόξα ἔστηκε ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὄνειρων ἀπατηλότερα· μία ῥοπή καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται. Ἀλλ' ἐν τῷ φωτί, Χριστέ, τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠραιότητος, ὃν (ῆν) ἐξελέξω ἀνάπαυσον ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος β΄. Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠκούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροί, ὡς ἐν συσεισμῷ, πάντες ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν, Χριστὲ ὁ Θεός· τότε, Δέσποτα,

